କୈଳାସ ଚନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ବନାମ

ମୁକୁନ୍ଦ ଲାଲ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଜାନୁଆରୀ 25, 2002

[ଆର୍.ସି. ଲାହୋଟୀ ଏବଂ ବ୍ରିଜେଶ୍ କୁମାର୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଘରଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ:

ୟୁ.ପି. ସହରାଞ୍ଚଳ ଅଟ୍ଟାଳିକା (ଭଡ଼ାରେ ଘର ଦେବା, ଭଡ଼ା ରାଶି ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ) ଅଧିନିୟମ, 1972 — ଧାରା 20 (4), 30 - ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନରେ ଖିଲାପ - ନଗରପାଳିକା ପରିଷଦ ଦ୍ୱାରା ଜମିଦାରଙ୍କୁ ପରିସରର ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ - ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଭଡ଼ାଟିଆମାନଙ୍କୁ ପରିସର ଭଡ଼ାରେ ଦିଆଯିବା - ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ନଗରପାଳିକା ପରିଷଦ ଦ୍ୱାରା ଭଡ଼ାଟିଆମାନଙ୍କଠାରୁ ଭଡ଼ା ଦାବି - ଭଡ଼ା ଗ୍ରହଣକାରୀଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସନ୍ଦେହ ହେବା ଆଧାରରେ ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଭଡ଼ା ଜମା କରିବା - ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନରେ ଖିଲାପ କାରଣରୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରାଯାଇଥିବାରୁ ଜମିଦାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର - ମକଦ୍ଦମାର ଶୁଣାଣି ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଧାରା 20 (4) ଅଧୀନରେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ବକେୟା ଭଡ଼ା ଜମା - ଧାରା 20 (4) ର ଭାଷାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ଭଡ଼ାର ସମାଯୋଜନର ହକଦାରିତା - ରାୟ ଦିଆଗଲା: ଧାରା 30(2) ଅଧୀନରେ ଜମା କରାଯାଇଥିବା ଭଡ଼ାକୁ ଜମିଦାରଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଦେୟ ଭାବେ ବିବେଚନା କରାଯିବ ତେଣୁ, ଭଡ଼ାର ସମାଯୋଜନର ସୁବିଧା ପାଇବା ପାଇଁ ହକଦାର - ଅତଏବ, ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନରେ କୌଣସି ଖିଲାପ ହୋଇନାହିଁ ।

ବିଧାନଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟାଖ୍ୟା:

ସମନ୍ୱିତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା - ରାୟ ଦିଆଗଲା: ସଠିକ୍ ଏବଂ ସମନ୍ୱିତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ପାଇଁ ଏକ ବିଧାନରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଏକତ୍ର ପଢ଼ାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ନଗରପାଳିକା ପରିଷଦ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ପରିସର ଦଖଲ ମିଆଦିରେ ଦେଇଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କୁ ଉକ୍ତ ପରିସର ଭଡ଼ାରେ ଦେଇଥିଲେ । 1971 ମସିହାରେ, ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ,

ନଗରପାଳିକା ପରିଷଦ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କଠାରୁ ଭଡ଼ା ଦାବି କରି ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରିଥିଲେ । 1971 ମସିହାରୁ, ଅପିଲକାରୀମାନେ ୟୁ.ପି. ସହରାଞ୍ଚଳ ଅଟ୍ଟାଳିକା (ଭଡ଼ାରେ ଘର ଦେବା, ଭଡ଼ା ରାଶି ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ) ଅଧିନିୟମ, 1972 ର ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଭଡ଼ା ଜମା କରିଥିଲେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଭଡ଼ା ଗ୍ରହଣକାରୀଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସନ୍ଦେହ ଥିବା ଆଧାରରେ । 1973 ରୁ 1975 ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନରେ ଖିଲାପ କରିଥିବା ଏବଂ ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆ ରଖିଥିବା ଆଧାରରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । 1971 ରୁ 1973 ମସିହାର ଅବଧି ତମାଦି ହୋଇଯାଇଥିବାରୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କଠାରୁ ଭଡ଼ା ଦାବି କରିନଥିଲେ । ମକଦ୍ଦମାର ଶୁଣାଣି ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଅପିଲକାରୀମାନେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 (4) ଅଧୀନରେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ବକେୟା ଭଡ଼ା ଜମା କରିଥିଲେ । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଭୟ ଆଧାରରେ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଡିକ୍ରି ପାରିତ କରିଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀମାନେ ମାନ୍ୟବର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆ ରଖିଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ଆଂଶିକ ଭାବେ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ । ତେବେ, ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନରେ ଖିଲାପ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହା ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 (4) ର ସରଳ ପଠନ ଅନୁଯାୟୀ ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ ଜମା କରାଯାଇଥିବା ଅର୍ଥରାଶିକୁ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମାଯୋଜିତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଏଭଳି ସୁବିଧା କେବଳ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 30 (1) ଅଧୀନରେ କରାଯାଇଥିବା ଜମାରାଶି ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ, ଅର୍ଥାତ୍ ଜମିଦାର ଭଡ଼ା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରିବା ଆଧାରରେ ।

ଏହି ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁରୀ ଦେଇ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ଦେଲେ ଯେ:

1.1. ୟୁ.ପି. ସହରାଞ୍ଚଳ ଅଟ୍ଟାଳିକା (ଭଡ଼ାରେ ଘର ଦେବା, ଭଡ଼ା ରାଶି ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ) ଅଧିନିୟମ, 1972 ର ଧାରା 30 (6) ପଢ଼ିବା ଦ୍ୱାରା ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେଉଛି ଯେ ଧାରା 30 (1) ଏବଂ 30 (2) ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଜମାର ପ୍ରଭାବ ସମାନ ଅଟେ । ଉକ୍ତ ଜମାରାଶିକୁ ଜମା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜମିଦାରଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଦେୟ ଭାବେ ବିବେଚନା କରାଯିବ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 (4) ରେ ଧାରା 30

(2) ର ଅନୁଲ୍ଲେଖ ଏପରି ଏକ ନିଷ୍କର୍ଷକୁ ସୂଚିତ କରିପାରିବ ନାହିଁ ଯାହା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ କରାଯାଇଥିବା ଜମା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଧାରା 30 (6) ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ଆଇନଗତ ପ୍ରଭାବକୁ ନିଷ୍ଫଳ କରିଦେବ। ତେଣୁ, ଧାରା 20 (4) କୁ ଧାରା 30 (6) ସହିତ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ ଯେଉଁଠାରେ ଏହା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ କରାଯାଇଥିବା ଭଡ଼ା ଜମା ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 30 (1) ଅଧୀନରେ ଜମା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 (4) ରେ କେବଳ ଧାରା 30 (1) ର ଉଲ୍ଲେଖ ସତ୍ତ୍ୱେ ଆଇନଗତ ଭାବେ ପ୍ରଦତ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ସାଧାରଣ ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକୁ ଆଗକୁ ବଢିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ । [611-B-C; E-F]

1.2. ଯଦି ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ ଜମା ହୋଇଥିବା ଅର୍ଥରାଶି ଧାରା 30 (1) ଅଧୀନରେ କରାଯାଇଥିବା ଜମା ଭଳି ଧାରା 20 (4) ଅଧୀନରେ କଟାଯିବା ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ଏବଂ ଜମା ସତ୍ତ୍ୱେ ଭଡ଼ାଟିଆ ବକେୟା ଭଡ଼ା ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଛେଦ ହେବାକୁ ଦାୟୀ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ଏହା ଧାରା 30 (2) କୁ ଅର୍ଥହୀନ ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 30 (6) କୁ ନିଷ୍ପ୍ରଭ କରିଦେବ । ସମାନ ଅବଧି ପାଇଁ ଦୁଇଥର ଦେୟ କିମ୍ବା ଜମା କରିବା ପରିକଳ୍ପନା କରାଯାଇ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଏହା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 (4) ରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା "ଦେୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥରାଶି" ର ଅର୍ଥ ନିରୂପଣ କରିବା ସମୟରେ, ଧାରା 30 (6) କୁ ଏହା ସହିତ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ପୃଥକ ଭାବେ ନୁହେଁ । [613-B-C]

2.1. ବିଧାନରେ ଥିବା ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ପୃଥକ ଭାବେ ପଢ଼ାଯିବ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ଅଧିନିୟମର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସହିତ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ, ବିଶେଷ କରି ଯେତେବେଳେ ସମାନ ବିଧାନର ଭିନ୍ନ ଧାରା କିମ୍ବା ଅଂଶଗୁଡ଼ିକରେ ଆଲୋଚିତ ବିଷୟବସ୍ତୁ ସମାନ କିମ୍ବା ପ୍ରକୃତିରେ ସଦୃଶ ଅଟେ । ସଠିକ୍ ଏବଂ ସମନ୍ୱିତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସମସ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଏକତ୍ର ପଢ଼ାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବିଚାରାଧୀନ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଏବଂ ଅର୍ଥକୁ ସଠିକ୍ ଭାବେ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଏହା କେବଳ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ ବରଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବାଞ୍ଛନୀୟ ଅଟେ । ଏକ ବିଧାନର ଗୋଟିଏ ଧାରାର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ଧାରାର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ବିଫଳ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମନ୍ୱୟ ରକ୍ଷା କରିବା ଅସମ୍ଭବ ହୋଇନଥାଏ । [611-G-H; 612-B; 613-E]

ଆର୍.ଏସ୍. ରଘୁନାଥ ବନାମ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ, **AIR (1992) SC 81;** *ଏମ୍.ବି. ପେଣ୍ଟିଆ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ମୁଦ୍ଦାଲା ବୀରମଲ୍ଲପ୍ପା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* **AIR (1961) SC 1107**; *ଗାମନ୍ ଇଣ୍ଡିଆ ଲିମିଟେଡ୍ ଇତ୍ୟାଦି ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ,* **AIR (1974) SC 960;** *ମହୀଶୂର ରାଜ୍ୟ ସଡ଼କ ପରିବହନ ନିଗମ ବନାମ ମୀରା ଖାସିଭାଲି ଭେନ,* **AIR (1977) SC 747;** *ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, କେନ୍ଦ୍ରୀୟ କଲିକତା ବନାମ ଜାତୀୟ ତାଜ ବ୍ୟବସାୟୀଗଣ,* **AIR (1980) SC 485;** *ସୁଲତାନା ବେଗମ ବନାମ ପ୍ରେମ ଚାନ୍ଦ ଜୈନ,* **AIR (1997) SC 1006;** *ଓ.ପି. ସିଙ୍ଘଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* **[1984] 4 SCC 450;** *ରାଜ୍ କୃଷ୍ଣ ବନାମ ବିନୋଦ କାନୁନଗୋ,* **AIR (1954) SC 202;** *ସୁଲତାନା ବେଗମ୍ ବନାମ ପ୍ରେମଚାନ୍ଦ୍ ଜୈନ୍,* **AIR (1997) SC 1006 ଏବଂ** *ମହମ୍ମଦ ଶେର୍ ଖାନ୍ ବନାମ ରାଜା ସେଠ୍,* **AIR (1922) PC 17, ମାମଲାଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।**

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 2354/1999 ।

ଦେୱାନୀ ବିବିଧ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 6505/1980 ରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 24.8.98 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଆର୍.ସି. ଶ୍ରୀବାସ୍ତବ, ସୁଶ୍ରୀ ରଚନା ଶ୍ରୀବାସ୍ତବ ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ରାଣୀ ଛାବ୍ରା ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଜେ.ପି. ଗୋୟଲ, ରାମେଶ୍ୱର ପ୍ରସାଦ ଗୋୟଲ ଏବଂ କେ.କେ. ଗୁପ୍ତା ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ **ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ବ୍ରିଜେଶ୍ କୁମାରଙ୍କ** ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନରେ ଖିଲାପ ଆଧାରରେ ପୁନଃରୀକ୍ଷଣରେ ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପାରିତ ହୋଇଥିବା ଉଚ୍ଛେଦ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିବାଦୀୟ ପରିସରର ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅପିଲ ଦାୟର କରାଯାଇଛି ।

ଜମି ମାଲିକମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅପିଲରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1-3 ଅଟନ୍ତି, ଜୌନପୁରସ୍ଥିତ ଲଘୁ ବିବାଦ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀ/ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆ ରଖିବା

ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା କାରଣକୁ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ । ତେବେ ଏହା ଦେଖାଗଲା ଯେ ଅପିଲକାରୀ-ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଭଡ଼ା ବକେୟା ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଉଚ୍ଛେଦର ଡିକ୍ରି ପାରିତ ହୋଇନଥିଲା, କାରଣ ଅପିଲକାରୀ ୟୁ.ପି. ସହରାଞ୍ଚଳ ଅଟ୍ଟାଳିକା (ଭଡ଼ାରେ ଘର ଦେବା, ଭଡ଼ା ରାଶି ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ) ଅଧିନିୟମ, 1972 (ଯାହାକୁ ଅଧିନିୟମ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯିବ) ର ଧାରା 20 (4) ଅନୁଯାୟୀ ଶୁଣାଣିର ପ୍ରଥମ ତାରିଖରେ ଦେୟ ଅର୍ଥରାଶି ପରିଶୋଧ କରିଥିଲେ । ତେବେ, ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ବକେୟା ଭଡ଼ା ସହିତ ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆ ରଖିବା ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଛେଦର ଡିକ୍ରି ପାରିତ କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ଆଦେଶକୁ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନରେ ଖିଲାପ ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଥିଲା । ତେବେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିଜର ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ କରି ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତଥ୍ୟର ନିଜସ୍ୱ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ । ତେଣୁ, ଉପ-ଭଡ଼ାଟିଆ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ ହେଲା ।

ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ କେବଳ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ବକ୍ତବ୍ୟ ସୀମିତ ରଖିଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ-ଅପିଲକାରୀ ବକେୟା ଭଡ଼ା ପରିଶୋଧ କରିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ । ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଏହା ସୂଚିତ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା-ବାଦୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ବିବାଦୀୟ ବାସଗୃହର ଭଡ଼ା ମାସିକ 18 ଟଙ୍କା ଥିଲା । ଭଡ଼ାଟିଆ 1.6.1971 ରୁ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ ବନ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ 15.12.1973 ରୁ 4.1.1975 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବକେୟା ଭଡ଼ା ବାବଦକୁ 443.50 ଟଙ୍କା ଏବଂ 5.1.1975 ରୁ 15.12.1976 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭ ବାବଦକୁ 240.50 ଟଙ୍କା ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା । ଅଭିଯୋଗରେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ 1.6.1971 ରୁ 15.12.1973 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବଧି ପାଇଁ ଭଡ଼ା ତମାଦି ହୋଇଯାଇଥିବାରୁ ତାହା ଆଉ ଦାବି କରାଯାଉନଥିଲା । ଅପିଲକାରୀ-ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ସେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 (4) ର ଅନୁପାଳନ କରି ଶୁଣାଣିର ପ୍ରଥମ ତାରିଖରେ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ସମସ୍ତ ଦେୟ ଅର୍ଥରାଶି ଜମା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ ଭଡ଼ା ଜମା କରିଥିଲେ । ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତି ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ନିକଟରେ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତିରେ ଥିଲା, ଯାହା ନଗରପାଳିକା ପରିଷଦ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା । 1971 ମସିହାରେ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ରର ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ, ନଗରପାଳିକା ପରିଷଦ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଠାରୁ ଭଡ଼ା ଦାବି କରି

ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରିଥିଲେ । ତେଣୁ, ପ୍ରତିବାଦୀ-ଅପିଲକାରୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 30 (2) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଭଡ଼ା ଜମା କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ଏହିପରି ଭାବେ ଜମା ହୋଇଥିବା ସମସ୍ତ ଅର୍ଥରାଶିକୁ ବିଚାରକୁ ନେଲେ, ବାଦୀଙ୍କୁ ପରିଶୋଧ କରିବା ପାଇଁ କିଛି ବକେୟା ରହି ନଥିଲା, ତେଣୁ ଉଚ୍ଛେଦର ଡିକ୍ରି ପାରିତ କରାଯାଇପାରି ନଥିଲା ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ ଜମାର ସୁବିଧା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 (4) ଅଧୀନରେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ବକେୟା ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେଉଁଥିରେ ସେହି ବକେୟା ଅର୍ଥରାଶି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଯାହା ତମାଦି ହୋଇଯାଇଥାଇପାରେ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରସ୍ତାବର ସମ୍ପର୍କ ଅଛି, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ଖୋଜି ପାଇବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ ଜମା ହୋଇଥିବା ଅର୍ଥରାଶି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନମତେ ରାୟ ଦେଇଛନ୍ତି:-

> "ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଯେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ ଜମା ହୋଇଥିବା ଭଡ଼ା ଅର୍ଥରାଶି, ଧାରା 20 (4) ର ସରଳ ପଠନ ଅନୁଯାୟୀ ଉପଧାରା (4) ଅଧୀନରେ ପରିକଳ୍ପିତ ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକର ଅନୁପାଳନ କରିବା ସମୟରେ କଟାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ସମାଯୋଜିତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ଉକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ କେବଳ ଧାରା 30 (1) ଅଧୀନରେ ଜମା ହୋଇଥିବା ଭଡ଼ାର ସମାଯୋଜନ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ କରାଯାଇଥିବା ଜମା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ ଜମା ହୋଇଥିବା ଭଡ଼ାକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଧାରା 20 (4) ର ସୁବିଧା ପ୍ରଦାନ କରିବା ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଏକ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଆଇନଗତ ତ୍ରୁଟି ଥିଲା, ଯେଉଁ ତ୍ରୁଟିକୁ ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 ର ଉପଧାରା (4) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ଅନୁପାଳନର ବିଚାର ପାଇଁ ଉକ୍ତ ଜମାକୁ ବିଚାରରୁ ବାଦ୍ ଦେଇ ସଂଶୋଧନ କରିଛନ୍ତି ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଆଭିମୁଖ୍ୟ, ଯେପରି ଉପରେ ସୂଚିତ କରାଯାଇଛି, ଯଦିଓ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏହା ସଠିକ୍ ମନେହୋଇପାରେ, ତାହା ଯାଞ୍ଚ ସାପେକ୍ଷ ଅଟେ ।

ଧାରା 20 ର ଉପଧାରା 4 ନିମ୍ନମତେ ଦିଆଗଲା:-

(4) ଉପଧାରା (2) ର ଖଣ୍ଡ (a) ରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ କୌଣସି ମୋକଦ୍ଦମାରେ, ଯଦି ମୋକଦ୍ଦମାର ପ୍ରଥମ ଶୁଣାଣି ସମୟରେ ଭଡ଼ାଟିଆ ବିନା କୌଣସି ସର୍ତ୍ତରେ ଜମିଦାରଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି କିମ୍ବା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଜମା କରନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଦେୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଡ଼ା ଏବଂ ଗୃହର ବ୍ୟବହାର ଓ ଦଖଲ ବାବଦକୁ କ୍ଷତିପୂରଣ ଅର୍ଥ (ଏଭଳି ବ୍ୟବହାର ଓ ଦଖଲ ପାଇଁ କ୍ଷତିପୂରଣ ଭଡ଼ା ସହିତ ସମାନ ହାରରେ ଗଣନା କରାଯିବ) ଏବଂ ସେଥି ସହିତ ବାର୍ଷିକ ନଅ ପ୍ରତିଶତ ହାରରେ ସୁଧ ଏବଂ ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜମିଦାରଙ୍କ ମୋକଦ୍ଦମା ଖର୍ଚ୍ଚ, ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (1) ଅଧୀନରେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବରୁ ଜମା ହୋଇଥିବା କୌଣସି ଅର୍ଥରାଶିକୁ ସେଥିରୁ କାଟିବା ପରେ, ନ୍ୟାୟାଳୟ ସେହି ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଛେଦର ଡିକ୍ରି ପାରିତ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ସେହି ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିପାରନ୍ତି:"

ଅଧିନିୟମର ଧାରା ୩୦ ନିମ୍ନମତେ ଅଟେ:-

30. କେତେକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଭଡ଼ା ଜମା କରିବା:-

(1) ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଗୋଟିଏ ଗୃହର ଭଡ଼ାଟିଆ ବୋଲି ଦାବି କରି ତାହାର କଥିତ ଜମିଦାରଙ୍କୁ ଗୃହ ବାବଦକୁ କୌଣସି ଅର୍ଥ ଭଡ଼ା ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି ଏବଂ କଥିତ ଜମିଦାର ତାହା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରନ୍ତି, ତେବେ ପୂର୍ବୋକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ସେହି ଅର୍ଥରାଶିକୁ ବିହିତ ପଦ୍ଧତିରେ ଜମା କରିପାରନ୍ତି ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅବଧି ପାଇଁ ସେହି ଗୃହ ବାବଦକୁ ଦେୟ ବୋଲି ଦାବି କରୁଥିବା ଯେକୌଣସି ଭଡ଼ା ଜମା କରିବା ଜାରି ରଖିପାରନ୍ତି, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜମିଦାର ଏହି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଲିଖିତ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଦ୍ୱାରା ତାହା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ନିଜର ସମ୍ମତି ଜଣାଇନାହାଁନ୍ତି ।

(2) ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଗୃହ ବାବଦକୁ ଭଡ଼ା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହକଦାର ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ସନ୍ଦେହ କିମ୍ବା ବିବାଦ ଉପୁଜେ, ସେତେବେଳେ ଭଡ଼ାଟିଆ ସେହିପରି ଭାବେ ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏଭଳି ଜମା କରାଯାଉଛି ତାହା ଦର୍ଶାଇ ଭଡ଼ା ଜମା କରିପାରନ୍ତି ଏବଂ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି

ସନ୍ଦେହ ଦୂର ହୋଇନାହିଁ କିମ୍ବା ସେହି ବିବାଦ କୌଣସି ସକ୍ଷମ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବୁଝାମଣା ଦ୍ୱାରା ସମାଧାନ ହୋଇନାହିଁ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି କୋଠା ବାବଦକୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଦେୟ ହେବାକୁ ଥିବା ଭଡ଼ା ଜମା କରିବା ଜାରି ରଖିପାରନ୍ତି ।

(3) ଉପଧାରା (1), କିମ୍ବା ଉପଧାରା (2) ରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା ଜମା ସମ୍ପୃକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ଥିବା ମୁନସିଫ୍‌ଙ୍କ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ କରାଯିବ ।

(4) ଉପଧାରା (1) ଅଧୀନରେ କୌଣସି ଜମା କରାଗଲେ, ନ୍ୟାୟାଳୟ କଥିତ ଜମିଦାରଙ୍କ ଉପରେ ଜମାର ଏକ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରାଇବେ, ଏବଂ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ସେହି ବାବଦରେ ଆବେଦନ କରି ଜମା ଅର୍ଥରାଶି ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିପାରିବେ ।

(5) ଉପଧାରା (2) ଅଧୀନରେ କୌଣସି ଜମା କରାଗଲେ, ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଉପରେ ଜମାର ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରାଇବେ ଏବଂ କୌଣସି ସକ୍ଷମ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବୁଝାମଣା ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଏଥିପାଇଁ ହକଦାର ବିବେଚିତ ହେବେ, ତାଙ୍କ କଲ୍ୟାଣ ପାଇଁ ଜମା ଅର୍ଥରାଶି ରଖିବେ ଏବଂ ତାହା ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ।

(6) ଉପରୋକ୍ତ ମତେ କରାଯାଇଥିବା ଜମା ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଏହା ବିବେଚନା କରାଯିବ ଯେ ଏହାକୁ ଜମା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଉପଧାରା (1) ରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା ମାମଲାରେ ଯାହାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଜମା କରାଯାଇଛି ତାଙ୍କୁ କିମ୍ବା ଉପଧାରା (2) ରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା ମାମଲାରେ ଜମିଦାରଙ୍କୁ ଉକ୍ତ ଜମା ତାରିଖରେ ତାହା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ।

ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 ର ଉପଧାରା (4) ର ଅନୁଧ୍ୟାନରୁ ନିଃସନ୍ଦେହରେ ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ମୋଟ ଦେୟ ଅର୍ଥରାଶିରୁ କୌଣସି ଅର୍ଥରାଶିର କଟାଯିବା କେବଳ ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (1) ଅଧୀନରେ କରାଯାଇଥିବା ଜମା ସୀମା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗ୍ରହଣୀୟ ଅଟେ । ଏଥିରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (2) ଅଧୀନରେ କରାଯାଇଥିବା ଜମା ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ ନାହିଁ ।

ଜମିଦାର ଭଡ଼ା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରିବା ପରେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (1) ଅଧୀନରେ ଜମା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ । ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (2) ଅଧୀନରେ ଜମା ସେତେବେଳେ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ଭଡ଼ା ପାଇବାକୁ ହକଦାର ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ କିମ୍ବା ବିବାଦ ଦେଖାଦିଏ, ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଭଡ଼ାଟିଆ ସେହି ସନ୍ଦେହ ଦୂର ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିମ୍ବା ବିବାଦର ସମାଧାନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅର୍ଥରାଶି ଜମା କରିପାରନ୍ତି । ଉପଧାରା (1) ଏବଂ (2) ଅଧୀନରେ କରାଯାଇଥିବା ଜମାର ପ୍ରଭାବ ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (6) ଅଧୀନରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ, ଯାହା ଅନୁଯାୟୀ ଏହା ବିବେଚନା କରାଯିବ ଯେ ଅର୍ଥରାଶି ଜମା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଜମା ତାରିଖରେ, ଉପଧାରା (1) ଅଧୀନରେ ଯାହାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଜମା କରାଯାଇଛି ତାଙ୍କୁ ଏବଂ ଉପଧାରା (2) ଅଧୀନରେ ଜମା କରାଯାଇଥିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜମିଦାରଙ୍କୁ ତାହା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି । ଏଥିରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେଉଛି ଯେ ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (1) ଏବଂ (2) ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଜମାର ପ୍ରଭାବ ସମାନ ଅଟେ । ଉକ୍ତ ଜମାକୁ ଜମା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜମିଦାରଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଦେୟ ଭାବେ ବିବେଚନା କରାଯାଏ । ସେଭଳି ସ୍ଥିତିରେ, ଏହା କହିବା ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ ଯେ ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (2) ଅଧୀନରେ କରାଯାଇଥିବା ଜମାକୁ ଜମିଦାରଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଦେୟ କିମ୍ବା ଭଡ଼ା ଭାବେ ବିବେଚନା କରାଯିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଦେୟ ଅର୍ଥରାଶିର ବିଚାର କରିବା ସମୟରେ ଏହାକୁ ହିସାବଭୁକ୍ତ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 ର ଉପଧାରା (4) ରେ ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (2) ର ଅନୁଲ୍ଲେଖ, ଏପରି ଏକ ନିଷ୍କର୍ଷକୁ ସୂଚିତ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ଯାହା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ କରାଯାଇଥିବା ଜମା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (6) ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ଆଇନଗତ ପ୍ରଭାବକୁ ନକାରାତ୍ମକ କିମ୍ବା ପ୍ରଭାବହୀନ କରିଦେବ ।

ବାସ୍ତବରେ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 ର ଉପଧାରା (4) ରେ ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (6) ର ପ୍ରଭାବକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବା ଆଦୌ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ନାହିଁ । ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (6) ର ପ୍ରଭାବ ଉକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାରୁ ହିଁ ଆସିଥାଏ । ତେଣୁ, ଧାରା 20 ର ଉପଧାରା (4) କୁ ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (6) ସହିତ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ ଯେଉଁଠାରେ ଏହା ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (2) ଅଧୀନରେ କରାଯାଇଥିବା ଭଡ଼ା ଜମା ସହିତ ଜଡ଼ିତ, ଯାହା ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (1) ଅଧୀନରେ ଜମା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଅପ୍ରାକୃତିକ ଅଟେ ଏବଂ ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (6) ଅଧୀନରେ ଥିବା ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ପରିପନ୍ଥୀ ଅଟେ । ଧାରା 20 (4) ରେ ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (2) ର ଉଲ୍ଲେଖ

ଥାଉ କି ନଥାଉ, ଧାରା 20 (4) ର ଉପଧାରା (4) ରେ କେବଳ ଉପଧାରା (1) ର ଉଲ୍ଲେଖ ନିର୍ବିଶେଷରେ ବୈଧାନିକ ଭାବେ ପ୍ରଦତ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ସାଧାରଣ ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକୁ ହେବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ । ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (6) ର ଆଢୁଆଳରେ ଏହାର ଓଲଟା ନିଷ୍କର୍ଷ ବାହାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (6) ନଥାନ୍ତା, ତେବେ ସମ୍ଭବତଃ ଏହା ଏଭଳି ଏକ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ପାଇଁ କିଛି ସୁଯୋଗ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତା ।

ବିଧାନରେ ଥିବା ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ପୃଥକ ଭାବେ ପଢ଼ିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏହାକୁ ଏହି ଅଧିନିୟମର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସହିତ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ, ବିଶେଷ କରି ଯେତେବେଳେ ସମାନ ବିଧାନର ଭିନ୍ନ ଧାରା କିମ୍ବା ଅଂଶଗୁଡ଼ିକରେ ଆଲୋଚିତ ବିଷୟବସ୍ତୁ ସମାନ କିମ୍ବା ପ୍ରକୃତିରେ ସଦୃଶ ଅଟେ । ଯେପରି ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଏହି ବିଷୟଟି ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜମିଦାରଙ୍କୁ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 (2) (a) ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ଅନୁପାଳନରେ ବିଫଳ ହେବାର ପରିଣାମ ସହିତ ଜଡ଼ିତ । ଧାରା 20 ର ଉପଧାରା (4) ମକଦ୍ଦମାର ପ୍ରଥମ ଶୁଣାଣି ସମୟରେ ବକେୟା ଭଡ଼ା ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରଦାନ ସହିତ ଜଡ଼ିତ, ଯାହା ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉଚ୍ଛେଦରୁ ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରେ । ଧାରା 30 ସେହି ଦୁଇଟି ପରିସ୍ଥିତି ସହିତ ଜଡ଼ିତ ଯେଉଁଠାରେ, କୌଣସି ନା କୌଣସି କାରଣରୁ, ଜମିଦାରଙ୍କୁ ଦେୟ ଦେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଭଡ଼ା ଜମା କରାଯାଏ । ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ ହେବା ଅନୁଯାୟୀ ଭଡ଼ା ଜମା କରିବାର ପ୍ରଭାବ ଧାରା 30ର ଉପଧାରା (6) ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ତେଣୁ, ସଠିକ୍ ଏବଂ ସମନ୍ୱିତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସମସ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଏକତ୍ର ପଢ଼ାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ। ବିଚାରାଧୀନ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଏବଂ ଅର୍ଥକୁ ସଠିକ୍ ଭାବେ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଏହା କେବଳ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ ବରଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବାଞ୍ଛନୀୟ ଅଟେ । *ଆର୍. ଏସ୍. ରଘୁନାଥ ବନାମ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ,* AIR (1992) SC 81 ମାମଲାରେ ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି – "ଏକ ବିଧାନର କୌଣସି ଅଂଶ ଏବଂ ଏକ ବିଧାନର କୌଣସି ଶବ୍ଦକୁ ପୃଥକ ଭାବେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବିଧାନଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଏପରି ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶବ୍ଦର ଏକ ସ୍ଥାନ ରହିବ ଏବଂ ସବୁକିଛି ନିଜ ନିଜ ସ୍ଥାନରେ ରହିବ"। *ଏମ୍ ପେଣ୍ଟିଆଃ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ମୁଦ୍ଦାଲା ବୀରମାଲ୍ଲାପ୍ପା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* AIR (1961) SC 1107 ମାମଲାରେ, *କାନାଡ଼ା ସୁଗାର୍ ରିଫାଇନିଂ କମ୍ପାନୀ ବନାମ ଆର୍.* (1898) AC P. 375 ରେ ଲର୍ଡ ଡେଭିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣର ଏକ ପ୍ରଦର୍ଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯାହା ନିମ୍ନମତେ ଅଟେ:-

"ଏକ ବିଧାନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଖଣ୍ଡକୁ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଖଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକର ସନ୍ଦର୍ଭରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯେପରି ସମ୍ଭବ ହେଲେ, ସମଗ୍ର ବିଧାନ କିମ୍ବା ବିଷୟବସ୍ତୁ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ବିଧାନର ଶୃଙ୍ଖଳାକୁ ଏକ ସୁସଙ୍ଗତ ଆଇନରେ ପରିଣତ କରାଯାଇପାରିବ" ।

ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେଖନ୍ତୁ: *ଗାମନ୍ ଇଣ୍ଡିଆ ଲିମିଟେଡ୍ ଇତ୍ୟାଦି ବନାମ ଭାରତ ସରକାର*, AIR (1974) SC 960; *ମହୀଶୂର ରାଜ୍ୟ ସଡ଼କ ପରିବହନ ନିଗମ ବନାମ ମୀରା ଖାସିଭାଲି ଭେନ୍*, (1977) SC 747; *ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, ସେଣ୍ଟ୍ରାଲ କଲିକତା ବନାମ ନ୍ୟାସନାଲ ତାଜ୍ ଟ୍ରେଡର୍ସ*, AIR (1980) SC 485 ଏବଂ *ସୁଲତାନା ବେଗମ୍ ବନାମ ପ୍ରେମ୍ ଚାନ୍ଦ୍ ଜୈନ୍*, AIR (1997) SC 1006 ।

ଓ.ପି. ସିଙ୍ଗଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମ ଭାରତ ସରକାର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, [1984] 4 SCC 450 ପୃଷ୍ଠା ସଂଖ୍ୟା 461 ରେ ନିମ୍ନମତେ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରାଯାଇଛି:-

"ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ନିୟମ କିମ୍ବା ଧାରାଗୁଡ଼ିକର ସମୂହର ଯୋଜନାକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେପରି ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଯେକୌଣସି ଏକ କିମ୍ବା ଅଧିକର ଦୁଇଟି ଅର୍ଥ ନିରୂପଣ କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ପୃଥକ ବିଚାର ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପରସ୍ପର ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନିଷ୍ପ୍ରଭ କିମ୍ବା ଅର୍ଥହୀନ ହେବାର ଆଶଙ୍କା ରହିଥାଏ" (ଗୁରୁତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି) ।

ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ସୂଚିତ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଇଛି, ତାହାର ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 30 ର ଉପ-ଧାରା (6) ସହିତ ଧାରା 20 ର ଉପ-ଧାରା (4) କୁ ପଢ଼ିବା କେବଳ ଯଥାର୍ଥ ନୁହେଁ ବରଂ ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ । ଧାରା 20 ର ଉପ-ଧାରା (4) ମକଦ୍ଦମାର ପ୍ରଥମ ଶୁଣାଣି ସମୟରେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥାଏ । ଏହା ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ସେଥିରୁ କୌଣସି ଅର୍ଥରାଶି କାଟିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଏ ଯାହା ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (1) ଅଧୀନରେ ପୂର୍ବରୁ ଜମା କରାଯାଇଛି । ଧାରା 30 ର ଉପ-ଧାରା (2) କୁ ବାଦ୍ ଦିଆଯାଇଛି । ଧାରା 30 ର ଉପ-ଧାରା (2) ଅଧୀନରେ ଦେୟର ପ୍ରଭାବ ହେଉଛି ଜମାକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଦେୟ । ଯଦି ଏହା ଏପରି ହୁଏ, ତେବେ ଉକ୍ତ ଅର୍ଥରାଶିକୁ ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କଠାରୁ ବକେୟା ଭାବେ କିପରି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ? ଯଦି ଉପ-ଧାରା (2)

ଅଧୀନରେ ଜମା ହୋଇଥିବା ଅର୍ଥରାଶି ଧାରା 30 ର ଉପ-ଧାରା (1) ଅଧୀନରେ କରାଯାଇଥିବା ଜମା ଭଳି ଧାରା 20 ର ଉପ-ଧାରା (4) ଅଧୀନରେ କଟାଯିବା ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ଏବଂ ଜମା ସତ୍ତ୍ୱେ ଭଡ଼ାଟିଆ ବକେୟା ଭଡ଼ା ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଛେଦ ହେବାକୁ ଦାୟୀ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ଏହା ଧାରା 30 ର ଉପ-ଧାରା (2) କୁ ଅର୍ଥହୀନ ଏବଂ ଧାରା 30 ର ଉପଧାରା (6) କୁ ନିଷ୍ପ୍ରଭ କରିଦେବ ।

ସମାନ ଅବଧି ପାଇଁ ଦୁଇଥର ଦେୟ କିମ୍ବା ଜମା କରିବା ପରିକଳ୍ପନା କରାଯାଇ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଏହା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ତେଣୁ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 ର ଉପ-ଧାରା (4) ରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେୟ ଅର୍ଥରାଶିର ଅର୍ଥ ନିରୂପଣ କରିବା ପାଇଁ, ଧାରା 30 ର ଉପ-ଧାରା (6) କୁ ଏହା ସହିତ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ପୃଥକ ଭାବେ ନୁହେଁ । ଏହା ଧାରା 30 ର ଉପ-ଧାରା (6) କୁ ନିଷ୍ପ୍ରଭ ହେବାରୁ ମଧ୍ୟ ରକ୍ଷା କରିବ । ଧାରା 30 ର ଉପ-ଧାରା (1) ଏବଂ (2) ଅଧୀନରେ କରାଯାଇଥିବା ଜମାରେ ଥିବା ଅସଙ୍ଗତି ଏବଂ ପାର୍ଥକ୍ୟ, ଯଦିଓ ପ୍ରଭାବ ସମାନ, ତାହା ମଧ୍ୟ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିବ । ଏହା କେବଳ ଦୁଇଟି ବ୍ୟବସ୍ଥା, ଅର୍ଥାତ୍ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 ର ଉପ-ଧାରା (4) ଏବଂ ଧାରା 30 ର ଉପ-ଧାରା (2) ଏବଂ (6) ର ବ୍ୟାଖ୍ୟାକୁ ସମନ୍ୱିତ କରିବ । ଏକ ବିଧାନର ଗୋଟିଏ ଧାରାର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ଧାରାର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ନିଷ୍ଫଳ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯଦିଓ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମନ୍ୱୟ ରକ୍ଷା କରିବା ଅସମ୍ଭବ ନହୁଏ । (*ରାଜ୍ କୃଷ୍ଣ ବନାମ ବିନୋଦ କାନୁନଗୋ*, AIR (1954) SC 202 ଏବଂ *ସୁଲତାନା ବେଗମ୍ (ଉପରୋକ୍ତ) ସେହିପରି ମହମ୍ମଦ ଶେର ଖାନ୍ ବନାମ ରାଜା ସେଠ୍*, AIR (1922) P.C. ପୃଷ୍ଠା ସଂଖ୍ୟା 17 ଦେଖନ୍ତୁ) ।

ଆମେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟରେ କେତେକ ଏପରି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରାଯାଇଛି ଯାହାର କୌଣସି ଆଧାର ଥିବା ମନେହୁଏ ନାହିଁ । ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଛି ଯେ 1971 ରୁ 1973 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବକେୟା ଭଡ଼ା ଜମା କରାଯାଇ ନାହିଁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁ ଅର୍ଥରାଶି ବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମିଆଦ ପୁରିଯାଇଥିବା ହେତୁ ଦାବି କରିବାକୁ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇଥିଲା, ତାହା ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସଠିକ୍ ମନେହୁଏ ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲା ଏହା ଥିଲା ଯେ ସେ ଧାରା 30 ର ଉପ-ଧାରା 2 ଅଧୀନରେ ଅର୍ଥରାଶି କେବଳ ସେତେବେଳେ ଜମା କରିଥିଲେ ଯେତେବେଳେ ନଗରପାଳିକା ପରିଷଦ 1971 ମସିହାରେ ବାଦୀଙ୍କ ପଟ୍ଟା ମିଆଦ ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କଠାରୁ ଭଡ଼ା ଦାବି କରିଥିଲେ । ଏହା କାହାରି ମାମଲା ନୁହେଁ ଯେ ଧାରା 30 ର ଉପ-ଧାରା 2 ଅଧୀନରେ ଜମା ହୋଇଥିବା ଅର୍ଥରାଶି 1971 ମସିହାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଅବଧି ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅର୍ଥରାଶି ଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ଅସମ୍ଭବ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ

କିପରି ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ କରାଯାଇଥିବା ଜମାକୁ ବିଚାରକୁ ନେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ତମାଦି ହୋଇଯାଇଥିବା ଅର୍ଥରାଶି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନାହିଁ । କରାଯାଇଥିବା ଦେୟଗୁଡ଼ିକର ସବିଶେଷ ବିବରଣୀ ମଧ୍ୟକୁ ଯିବା ଆମ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ କିମ୍ବା ତାହା ସମୀଚୀନ ହେବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ ଅର୍ଜିରେ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଅର୍ଥରାଶି ଅପେକ୍ଷା 700 ଟଙ୍କା ଅଧିକ ଜମା କରିଥିଲେ । ଅର୍ଜିରେ ସର୍ବମୋଟ 648 ଟଙ୍କା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ବେଳେ ଜମା ହୋଇଥିବା ଅର୍ଥରାଶି 1510 ଟଙ୍କା ଥିଲା; 15.12.1973 ରୁ 11.1.1975 ଅବଧି ପାଇଁ ବକେୟା ଭଡ଼ା ବାବଦକୁ 443.50 ଟଙ୍କା ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ପରେ 15.12.1976 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟବହାର ଓ ଦଖଲ ପାଇଁ ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭ ସ୍ୱରୂପ 204.50 ଟଙ୍କା ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା । 21.5.1971 ରୁ 15.12.1973 ଅବଧି ପାଇଁ ଭଡ଼ା ତମାଦି ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ ଏକ ଜମା ହୋଇଥିବା କଥା ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା ।

ଆମେ ପୁଣି ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ଯେ ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ କେତେକ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଧାରା 30(2) ଅଧୀନରେ ଜମା ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଜମା ନଥିଲା, ତେଣୁ ଏହାକୁ ବିଚାରକୁ ନିଆଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ ଜମା ଯଥାର୍ଥ ଥିଲା କି ନାହିଁ ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏଭଳି କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ପରି ମନେହୁଏ ନାହିଁ । ଏପରି କୌଣସି ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ନଥିଲା, କିମ୍ବା କୌଣସି ନିଷ୍କର୍ଷ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ତାହା ହିଁ ସଠିକ୍ ଥିଲା । ଏହା ବୁଝିବା ଅସମ୍ଭବ ଯେ ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଏଭଳି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କିପରି କରାଗଲା । ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ନଗରପାଳିକା ପରିଷଦ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କୁ ଏହାକୁ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ସୂଚନା ଜାରି କରିଥିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତୀୟମାନ ହେଉ ନାହିଁ ଯେ ବାଦୀ ନଥିରେ କୌଣସି ଦଲିଲ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯାହା ଦର୍ଶାଉଥିଲା ଯେ ଯେଉଁ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଧାରା 30 (2) ଅଧୀନରେ ଜମା କରାଯାଉଥିଲା, ସେହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜମା ପାଇଁ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଯଥାର୍ଥ ନୁହେଁ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥାଇପାରନ୍ତି । ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ କରାଯାଇଥିବା ଏଭଳି ଏକ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣକୁ କେବଳ ଅଣଦେଖା କରାଯିବା ଉଚିତ ।

ଉପରୋକ୍ତ ଆଲୋଚନାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଆମେ ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁର କରୁଛୁ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପାରିତ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ବାତିଲ କରୁଛୁ, ଏବଂ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପାରିତ ଆଦେଶକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରାଯାଉଛି ।

ତେବେ, ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଏଫ୍.ବି.ଏସ୍. ଅପିଲ ମଞ୍ଜୁର ହେଲା ।

ଅସ୍ଵୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ" ।

ଭାଷାନ୍ତର :
ଅମରେଶ୍ଵର ମିଶ୍ର, ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।